

4791

מד.

פרוטוקול מס. 34/ב'

מישיבת ועדת הכלכלה
התקיימה ביום ג', כ"ו בסיון, תשי"ז - 25.6.57 בשעה 11.00

נ ר כ ה י ם

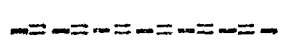
- חברי הוועדה:
- היו"ר ב. אבניאל
 - ס. מולטרט
 - ב. מזניה
 - ש. בז'רנו
 - א. וילנסקה
 - י. ניצני
 - ש.י. דוזנברג
 - ג. שוקן

מוזמנים: מהנדס רקובר - מטעם משרד הפיתוח.

מטעם משרד המסחר והתעשייה { סר הלוי
סר גלבוש
ד"ר לבנסל

מטעם משרד המשפטים. { סר הנגבי
גב' אור
סר שלגי

- סדר-היום:
- (1) חוק החשמל (תיקון) תשי"ז - 1957.
 - (2) חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, תשי"ז - 1957.

היו"ר ב. אבניאל: אני פותח את הישיבה.

חוק החשמל (תיקון) תשי"ז - 1957

מהנדס רקובר: חוק זה פועל למעשה, כי אנו מבצעים את כל הבדיקות בכל מתקני החשמל במדינה, פרט למתקני צה"ל. הדבר נעשה עד כה תוך הבנה הדדית, כי לא היה לכך בסיס חוקי. העדר הבסיס החוקי מנע בעדנו לכפות על משרדים ביצוע דברים הטעונים תיקון, למרות שהם ידעו שהם צריכים לבצעם.

היו"ר ב. אבניאל: חוק זה בא לתת מכשיר חוקי בידי השלטונות המוסמכים. במליאה התעוררה השאלה, האם אפשר לשים סייג שלא יפעלו בשעות או בצורה שאיננה הולמת.

סר שלגי: נאמר: "רשמי להיכנס בכל עת סבירה".

מד.

ש.י. רוזנברג: מדוע סמעטים כאן מפעלים העובדים בשביל הצבא?

מר הנגבי: משרד הפיתוח עמד על כך שמפעלים אלה יהיו כלולים במסגרת החוק, אבל הצבא דרש להוציאם מכלל תחולת החוק. הם טוענים כי במידה ומדובר על מחקני שדה - לא רצוי שיסתובבו שם אנשים נוספים. אין התנגדות לכך שאוועדה תדון בזה, אלא שיש להזמין את נציגי הצבא ולשמוע את חוות-דעתם.

מר שלגי: הצבא קיבל על עצמו עקרונית להנהיג את הפיקוח, אבל בהתאם לפקודות הצבא.

ש.י. רוזנברג: ומה דין מפעל פרטי אשר בפרק זמן מסוים עובר בשביל הצבא?

מר שלגי: הם התחייבו להוציא פקודות צבא לשם כך.

היו"ר ב. אבניאל: ביסוד נתעוררו שתי נקודות: האחת - שבמכשיר שאנו נוהגים כרגע בידי השלטונות לא ישתמשו שלא כהלכה. הוסבר לנו שהחוק המקורש קובע, שהמפקח יכול להיכנס לבדיקה בזמן סביר.

הנקודה השניה היתה - מדוע נמעט כאן את צה"ל והמפעלים העובדים בשירותו. היות ושמענו כאן כי הצבא קיבל על עצמו לפעול בהתאם לתקנה זו, אלא שהוא יבצע זאת על-פי פקודותיו - אינני סבור שעלינו להכליל כאן את מפעלי הצבא.

אני מציע לאשר את החוק, כפי שהובא בפנינו. זהו תיקון טכני של סעיף אחד בחוק. יהיה שיש צורך לבחון את החוק המקורי, אבל זה לא עומד עתה לדיון בפנינו.

הוחלט: לאשר את חוק החשמל (תיקון) תשי"ז - 1957, בהתאם להצעת המטילה.

חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים.
=====

היו"ר ב. אבניאל: נתבקשתי לחזור לסעיף 21 ולסיים את הדיון בו בהשתתפותו של מר שורש.

רצוני להביא לידיעתכם את תוכן סכתבו של יו"ר הכנסת אלי בנדון הדיון בחוק זה. הסכתב אומר:

" מתוך סיכומי עבודת הוועדות עד כה התברר לי כי בוועדה שאתה עומד בראשה נמצא חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, אשר הועבר על-ידי הכנסת זה מזמן.

אמנם לפי האקטון הקיים אין ועדה סוגבלת בזמן להחזרת העניינים לכנסת - ולדעתי יצטרכו לתת על כך את הדעת בעתיד - מכל מקום מן ההגיון והסדר הטוב שענין אשר נמסר לוועדה על-ידי הכנסת, יש להחזירו ככל ההקדם, או להסביר את סיבת ההשתהות.

אודה לך מ ד אם תוכל להודיעני מתי בדעת הוועדה לסיים את הדיון בחוק הנ"ל.

ברשותכם, הודיע ליו"ר הכנסת שלקחנו לתשומת-לב את סכתבו, ושאלנו עושים את מיטב האמצעים על-מנת לסיים את הדיון בחוק, אבל חוק זה הובע דיון על דעת כל חברי הוועדה.

מר גלבוע:

בישיבה הקודמת הוחלט לשוב ולדון בסעיף 7, לפי הנוסח החדש.

היו"ר ב. אבניאל:

סעיף 7 נתקבל והיתה הסתייגות לשר המסחר והתעשייה.

מר גלבוע:

אנו בקשנו להציע הצעת פשרה, לאחר שהיתה הסתייגות לגבי מחיקת סעיף 7(ג).

היו"ר ב. אבניאל:

הנוסח האלטרנטיבי שהובא לסעיף 7(ג) יכול לשמש כהסתייגות אלטרנטיבית.

ש.י. רוזנברג:

אני מציע לעבור ליתר הסעיפים, ולאחר גמר הקריאה הראשונה נחזור לאותם הסעיפים שמבקשים

בהם רביזיה.

היו"ר ב. אבניאל:

בוועדה הכלכלה כאשר אנו מקבלים החלטה, אין חוזרים אליה ואין מבקשים רביזיה.

ב. אזניה:

פרוצידורה זו קיימת בכל הוועדות. זהו נוהג קבוע בוועדת החוקה, חוק ומשפט.

היו"ר ב. אבניאל:

ועדת החוקה, חוק ומשפט יכולה לנהוג כרצונה, אבל בוועדה זו אין נוהג כזה. זה בניגוד לכל הגיון, כי פירושו של דבר שאוועדה תשב חדשים על חוק, תקבל החלטות לגבי סעיפים, ואיש לא יהיה חייב להופיע לישיבות. אולם בשתי הישיבות האחרונות יופיעו החברים שיש להם הצעות לרביזיה, הם יציעו אותן, יפתחו שוב בוויכוח, יצביעו מחדש ויזו יהפכו את כל הקערה על פיה. אני טוען להביא זאת בפני המוסדות המוסמכים של הכנסת שיחליטו על כך.

ב. אזניה:

אני חייב להפריד בין הפרוצידורה לבין התוצאות. הפרוצידורה היא ברורה וטפורשת. לאחר שמתקבל סעיף מסוים בהצעת חוק, ובא חבר ועדה ומבקש בענין זה רביזיה - אזי יש הצבעה בלבד ולא ויכוח. אם יש לעשות רביזיה אם לאו. אם יש החלטה על רביזיה - דנים על הסעיף. בזה אין שום ספקות. עלי לציין שאף פעם לא הבנו את הדבר לאבסורד, כי יש רק דברים מועטים שחושבים כי יש לבדוק אותם מחדש, ואין זה קורה לעתים קרובות. הבעיה היסודית היא ההכרעה במליאה. אין מציאים הצעות לרביזיה אלא בדברים אשר חושבים כי יש בהם מקום לשיקול-דעת נוסף.

היו"ר ב. אבניאל:

אני בני יכול לקבל את הגישה הזו, ומציע לחבר-הכנסת אזניה להביא זאת בפני המוסדות המוסמכים של הכנסת להחלטה. הקדשנו שעות לשכנוע הדדי ובירורים וקרה שבכמה דברים הוחלט שלא כדעת הרוב במליאה, ואף השר נאלץ להגיש הסתייגות. אבל מצב זה נוצר כתוצאה מבירורים שנמשכו שעות. והנה בא חבר-הכנסת אזניה ומציע לכנס את כולם בשעה היעודה, ואז יריטו כל חברי הוועדה ידים ויצביעו, וישנו את כל החלטות הוועדה. על-ידי כך הופכים את הוועדה למשהו אוטוטטי של הרמת ידים.

ג. שוקן:

אם הפרודיזורה היא כפי שטוען חבר-הכנסת אזניה - ואני מניח שזה כך - אני חושב שאין טעם לקיים ישיבה היום היות והרכב הנוכחי בישיבה איננו מסקף את הרכב הכוחות בכנסת.

ב. אזניה:

אני מבקש שהענין יובא באופן פורמלי לדיון בוועדת הכנסת ושם נתייין בנדון כשני צדדים.

היו"ר ב. אבניאל:

אנו נפסיק איפוא את הישיבה, ומבקשם ליפות את כוחי ושל חבר-הכנסת שוקן להופיע בפני

ועדת הכנסת.

אד.

ש. בז'רנו:
נדמה לי שהוויכוח מקבל גופי הרכה יותר חשוב כאשר מנהלים אותו באופן תיאורטי מאשר ערכו למעשה. אני סבור שלא נשרת את הענין אם נביאו לדיון תיאורטי בפני ועדת הכנסת. לפי דעתי, ועדת הכנסת צריכה להגיע לכלל מסקנה שיו"ר הוועדה צודק. אבל אין זה טוב לענין עצמו, כי באמת קורה לעתים שהוועדה נתקלה בצורך לעשות רביזיה על החלטתה. לכן לא רצוי שיהיה סדר האוסר עליה לעשות זאת. אני מעדיף לסיים את הויכוח ולעבור לסדר-היום.

היו"ר ב. אבניאל:
אני מוכן להמשיך מבלי לקבל החלטה. אינני מקבל את הדעה שאפשר בכל מקרה לדרוש רביזיה. אם יהיה זה מקרה יחיד - ניענה. אם יוכח שהכוונה היא זו אשר הבעו אותה - לא נפתח את הדיון מחדש. אני בטוח שזה יביא לידי כך שעבודתנו תהיה מיוערת.

ב. מזניה:
אינני מוכן לקבל את דעת היו"ר, ואני מוכן ללכת לוועדה הכנסת שתקבל החלטה. אינני מוכן להסכים לכך, שנוהג קבוע בכנסת ייהרס על-ידי הוועדה חד-צדדית.

מ. אולטרט:
אני מציע לעבור לסדר-היום. אם זה יקבל ממדים של שיטה - נדון בכך. היום אין צורך להפוך זאת לבעיה עקרונית.

ב. מזניה:
אני מציע להשאיר את שאלת הרביזיה פתוחה.

היו"ר ב. אבניאל:
אני מקבל את דעת חברי שנמשיך בדיון. מולם במקרה זה אני עומד על כך שהענין יובא לבירור בפני אחד המוסדות של הכנסת, אם זה ועדת הכנסת או נשיאות הכנסת. אני רוצה לדעת מה דעתם של המוסדות המוסמכים של הכנסת על אפשרות כזו. לדעתי נוהג כזה יעשה פלסטר את עבודתנו.

א. וילנסקה:
יש נוהג מסוים בוועדות הכנסת, שאם אחד מחברי הוועדה מבקש לשקול מחדש סעיף מסוים או מבקש לתקן משהו - מאפשרים לו זאת.

היו"ר ב. אבניאל:
לפי הנוהג בוועדת הכלכלה - כאשר נתקבלה החלטה - אף פעם לא חזרו אליה. אבל אפשר לחבר להגיש הסתייגות, בלי ויכוחים. זוהי זכותו. אבל אף פעם לא פתחנו בדיון מחדש או בהצבעה מחדשת. אחרת אי-אפשר היה להתקדם. נביא זאת בפני אחד המוסדות.

ש.י. רוזנברג:
שמו צריך לקבל סנקציה כנגד חברים שאינם באים לישיבות.

סעיף 23.

ש.י. רוזנברג:
אינני מבין את ההבדל בין סעיף קטן (א) ל(ב).

מר הונגי:
לעמים קרובות הוא מוכר תמורת סחיר נדחה. תמורת הבטחה הוא איננו מקבל קבלה.

ש.י. רוזנברג:
הוא צריך לתת לו שני מטמכים; חשבון וקבלה, שעליהם כתובים אותם הפרטים, מה שנמצא בקבלה נמצא גם בחשבון.

מד.

ש. בז'רנו:

האם בקבלה הוא צריך לחזור על אותם הפרטים אשר בחשבון? לדעתי זה מיותר.

היו"ר ב. מבניאל:

מע"ף זה מכביד מאד. אם נוכל להשיג את הסכמת הממשלה למחיקתו - זה טוב. אבל כוונת החוק היא שתיצורן קבלה עבור כל מצרך בר-מיקוח.

מר הלוי:

טבעי הוא שהקמעונאי איננו משלם במקום הקמעונאי יכול לשלם על-חשבון. בקבלה אין הכרח לפרט הכל. אם הקבלה עונה בשלימות על החשבון, אפשר לציין על הקבלה שהיא מתייחסת לחשבון מסוים ולציין את מספרו. צריך שהקבלה תישאר בגלל הרבה סיבות.

ש.י. רוזנברג:

במע"ף קטן (ב) נאמר, שבכל קבלה מוכרח להיות פירוט.

ב. מזניה:

הבעיה היא למחוק את המלה "המפורטת".

היו"ר ב. מבניאל:

לפי עניות דעתי כוונת המע"ף להכריח לפרט בקבלה עבור מה נתקבל הכסף. מבהינת החוק וכוונתו - מע"ף זה צודק.

מ. מולמרט:

מע"ף זה הוא מסורבל והוא יטיל על הסוחר פנקסנות רבה ללא כל צורך. רוח החוק מתייבת פיקוח, ולכן מולי אפשר לבקש את היועצים המשפטיים שינסחו זאת מבהינת מעשית כדי להקטין עד למינימום את העבודה הטכנית.

מר הלוי:

אני מציע שהמסיונאי יהיה חייב להגיש חשבון מפורט. חשבון זה צריך להשמר - העתק לצורך ביקורת - יש לי חשבון עם העתק. הקבלה יכולה להיות על הסכום ועל המחיר, בלי פירוט. במידה והקניה היא חד-פעמית והקבלה חוטפת חשבון אחד - יכולים להכניס במקרה כזה את מספר החשבון ולא יותר.

מר הנגבי:

אני מבין שאתה מציע, כי במקרה של תשלום הנועשה במעמד כתיבת החשבון - אפשר לסזג את הדברים. אם לאו - צריך לכתוב מה נתקבל בקשר לחשבון מסוים.

א. דילנסקה:

הצעת הקיצוץ איננה מספיקה ואיננה הולמת את רוח הפיקוח. יחשבון מפורט, ועל כך יש קבלה. אני מציע שבקבלה יירשם המחיר והשעור, עבור איזו כמות שולם. זו איננה הכבדה, וזה יהלום את רוח הפיקוח.

ב. שוקן:

כדי שהדברים יהיו מותאמים למציאות, צי-אפשר לדרוש יותר מאשר ציון החשבון ותחריכו על הקבלה. צריך להטיל חובה של מספרים סידוריים בחשבוניות.

ש.י. רוזנברג:

אני מציע להוסיף במע"ף קטן (ב) או הלקו - ויפרט לפי איזה חשבון שולם המחיר.

במע"ף קטן (ז) אני מציע להוסיף: "או שניהם" לאחר המלים "חשבון או קבלה".

ש. בז'רנו:

העבירה נעשית בעצם המכירה שלא לפי החוק ואין צורך להוכיח שהוא גם קיבל תמורה בכסף. העבירה היא בעצם המכירה במחיר שמיננו חוקי.

מר הלוי: יש מקרים בהם בחשבון כתוב מחיר אחד, ואילו בפעל גובים מחיר אחר. לגבי הטוהר - מספיק העתק. לגבי הקונה - הוא מוכרח לשפור על האורגניזל.

היו"ר ב. אבניאל: לי נראה שאפשר להסתפק בנוסח המסתמך על חשבון המכירה או תעודת המכירה. הקבלה יכולה להסתמך על החשבון (או תעודת משלוח) שעל-חשבונו שולם חלק של המחיר.

היועצים המשפטיים יביאו נוסח משפטי ברור **הצעה זו.**

ב. אבניה: אני מבקש שהנוסח של היועצים המשפטיים ייקרא ויירשם.

מר הנגבי: הנוסח יהיה כדלהלן:

"(ב) קיבל אדם מחיר של מצרך כד פיקוח שמכר לשוינו צרכן יתן למשלם קבלה, חתומה גידו או בשמו, המטרת את הסכום ששולם וכן את מספר החשבון ותאריכו שבקשר אליו שולם הסכום האמור".

הנוסח בתקבל

הצעת חבר-הכנסת רוזנברג להוסיף בסעיף קטן (ד) את המלים "או שניהם" - ב ת ק ב ל ה

סעיף 22

היו"ר ב. אבניאל: יוצא שבעל תעשייה המייצר מוצר מקומי - אסור לו למכרו ליבואן שקודם הביא מוצר זה מחו"ל ועכשיו במקום להביא זאת מחו"ל הוא רוצה לקנותו מצל יצרן מקומי.

מר הנגבי: יבואן הוא זה המביא את המצרך מחו"ל. ברגע שהוא קונה על-סנת למכור לקמעונאי מקומי - הוא חדל להיות יבואן והוא סיטונאי.

היו"ר ב. אבניאל: עלינו לקבל נוסח מתאים לסעיף קטן (5).

מר הנגבי: חבר-הכנסת רוזנברג עורך את השאלה ואמר, שהדבר עלול לפגוע בשכבות מסוימות המחלימות או מצרכי המזון. אני בקשתי לדחות את ההכרעה. התעניינתי בדבר, ואני על כל פנים מבקש להשאיר את הנוסח הקיים. המדינה רוצה לספק לאזרחים מצרך מסוים במנות קבוצות, ולא רצוי שתיעשינה החלפות ויהיו כגלה שלא ייהנו מהמצרך המסוים. נוסף לכך, לא רק מצרכי מזון עלולים להיות מצרכים ברי-פיקוח, אלא גם דברים אחרים, ובהם בוודאי שלא רצוי כי תיעשינה החלפות. כולנו זוכרים את המסחר אשר התפתח בנקודות של הלבשה והנעלה.

ש. י. רוזנברג: טענתו האחרונה של מר הנגבי נופלת כיוון שבאמר "לא יימכר מצרך ברי-פיקוח" ולא - הזכות לקנות את המצרך. הדבר נוגע בעיקר למצרכי מזון, כי כל הדברים האחרים הופכים להיות הפצים אישיים. אינני סבור שחוק יכול לשנות את הרגלי המזון של עדות שונות. זאת לא משנים במסצעות חוק. חוק לא יכריח את המנשים לטכול ביצים או לשתות חלב.

אני מציע לסחוק את הסעיף.

אפשר להוסיף כאן: אלא במחיר בו קנה את המצרך, כדי שהוא לא יהווה רוביקס

מר הלוי:

למסחר ולרווחים.

מדוע באמת את מחלקים לצרכן במחיר קבוע ובמנות קצובות - מדוע יהיה הוא זכאי שמוטב לתת לו אפשרות של בחירה.

היו"ר ב. אבניאל:

למכור זאת לאחר? אני סבור

זה שנית שאנו מחלבים בבעיה של חלוקת מנוח שטן, מרגרינה וחמאה. יש קשיים

מר גלבוע:

אדמיניסטרטיביים לבצע זאת. התזונה השונים והמסובים.

הבעיה איננה קיימת כאשר המדובר במצרך שנקבע לגביו מחיר מכסימלי. השאלה יכולה להתעורר לגבי סחורות שלא נקבע להן מחיר, אלא הגבלה של רווח. אני חושב שאפשר לפתור את הבעיה לו היו קובעים שמסור למכור מצרך ברי-פיקוח אלא במחיר של שער אחד של רווח סביר של היצרן, או הסיטונאי או הקמעונאי. אז למסחר העושרת לא יהיה טעם, ויעשו זאת רק במקרים שהדבר דרוש. הסעיף כמו שהוא מנוסח כאן, מהווה הגבלה חסורה.

ש. שנקין:

הטעם של סעיף זה הוא לדעתי - לא להפטר עבירות על מחיר מכסימלי על-ידי הוצאת המצרכים מהשביל הנורמלי המוכר. מה יעזור לי מחיר מכסימלי, כאשר צרכן ימכור את המצרך לצרכן אחר, כי אי-אפשר יהיה לבדוק זאת. נכון שיש כאן שני אינטרסים סותרים: האחד, לאפשר לצרכן למכור לצרכן אחר בגלל הרגלי תזונה שונים; והשני - וזה האינטרס סותר - בכל-זאת לא להביא להעלאת מחירים.

ב. מזניה:

באופן תיאורטי אני בעד זה שהסעיף ישאר כפי שהוא מנוסח כאן, אבל בגלל החשש שלי שהוא יהיה בבחינת "הלכה ואין סורין כן" אני מציע לקבל את הפסדה, היינו את התוספת - אלא אם ימכרו הצרכן באותו מחיר.

אני מציע: אלא במחיר שאיננו עולה על המחיר שהוא שילם בעד המצרך.

ש. י. רוזנברג:

אלא במחיר בו-פיקוח.

היו"ר ב. אבניאל:

התוספת תהיה: איננו עולה על המחיר המכסימלי - אם קיים כזה - או לא יותר מהמחיר אשר שילם, אם אין מחיר מכסימלי.

ש. י. רוזנברג:

צריך להוסיף כאן: מנות אישיות.

מר גלבוע:

הנוסח יהיה: אלא אם סבר את המצרך במחיר המכסימלי, אם נקבע כזה, או במחיר ששילם בעדו, אם לא נקבע מחיר מכסימלי.

מר הנגבי:

סעיף זה איננו לרוחי, אבל אם מסכם את דעה הנועלה צריך יהיה להוסיף כאן את הטלה "מצרכים" לפני "חפצים", ולהוסיף: בתנאי שזה לא יעלה על המחיר המכסימלי.

היו"ר ב. אבניאל:

ד"ר לבנטל:
הפציה אישיים אינם ברי-פיקוח ולכן אפשר
למחוק כגון את המלחם "הפציה אישיים", כי
הן סיוטות. הנוסח יהיה: להוציא מכירה של מצרכים... אלא במחיר שנקבע
למותו מצד, אם נקבע, או במחיר ששילם בעדו.

מר הנגבי:
אני מבקש לדעתם הסתייגות לשר המשפטים
נגד כל התיקונים שהכנסתם. התביעה הכללית
טוענת שמעוף זה דרוש לה, כי אחרת כל חנווני ימצא לו טוכן שיטכור
בשווקים.

היו"ר ב. אבניאל:
אני מצטרף שמינימים לנו חוק בצורה בלתי-
מעובדת. נציג משרד המסחר והתעשייה ביקש
להכניס אפשרות שהצרכן יוכל למכור את המצרכים שהוא מקבל, והצעה זו היא
בניגוד לדעת נציג משרד המשפטים. מסתבר שיש ניגודים בין נציגי הממשלה
בדיון.

ב. אזניה:
זוהי זכותה של הרועדה לשנות טיסודם
דברים שהביאה הממשלה.

לגופו של דבר - לא נוכל לנטל את הדבר
אלא נצטרך לטייגו. אני מציע שמעוף זה ינוסח ויובא לנו על-ידי
המנסחים של שני המשרדים.

ש.י. רוזנברג:
אינני מקבל את הגישה, שאין אנו קובעים
דברים טכניים. לפי דעתי לפעמים שינוי
בנוסח קובע, ולא רק שינוי עקרון. אני חושב שחובת המחוקקים להכנס
לחוק תוכי הדברים, מפילו לשינויים בנוסח. לכן אינני מקבל את הגישה
הנוספת, שאנו נקבל את העקרון ואילו היועצים המשפטיים ינסחו את הדברים.
אינני טוכן להסתפק רק בעקרונות ולא בנוסחאות.

אני מציע בתופן סופי: כידי צרכן לכל
אדם אחד, אלא שזה לא יעלה על המחיר המכסימלי, במידה שנקבע כזה,
או אם לא נקבע - על המחיר ששילם בעד אותו מצד.

היו"ר ב. אבניאל:
מר הלוי מציע עתה כשהו נוסף, שהצרכן
לא יוכל למכור יותר מהכמות שהוקצבה לו.
יש מצרכים ברי-פיקוח שמינם מוקצבים, וגם אם הם מוקצבים - הרי אפשר
לאגור את מה שמוקצב.

מר הלוי:
אז אין צורך ברשימות מסחר.

מר גלבוע:
בישיבה הקודמת היה נוסח לגבי תקופה סבירה.
היה מדובר על מצד שהוקצב בתקופה סבירה.
אחרת הופכים את כל הקערה על פיה.

ש.י. רוזנברג:
אני מציע שנשאיר את הנוסח, כפי שנסחנו.
עכשיו יש בעיה חדשה של כמות. יביאו לפנינו
מעוף נוסף בענין הכמות.

הוחלט: לאשר את הנוסח שהוצע לגבי מעוף 22(א)(5);

נציגי הממשלה יביאו נוסח של מעוף קטן נוסף אשר
יגביל בצורה הגיונית את מכירת המנות המוקצבות.

ש.י. רוזנברג:
נציגי הממשלה נתבקשו להביא נוסח למעוף
קטן (ג).

מר הנגבי:
אני מביאו לישיבה הבאה.

סעיף 24

היו"ר ב. אבניאל:

כיצד קובעים את השכר הטביר?

מר הנגבי:

זאת קובע השופט, בהתחשב בהוצאות השירות.

ד"ר לבנטל:

רצוני להסב את חשונות-לב הוועדה לעובדה, שגם בסעיף זה וגם בסעיף 18 אין מחשבים בכך שלפי סעיף 7 ניתנה גם אפשרות לקבוע סחיר מינימלי.

היו"ר ב. אבניאל:

את זאת מציע סעיף חדש - עליך להביאו לוועדה כהצעת המשלה.

ד"ר לבנטל:

ההגיון נוסר שיש להוציא זאת מהסעיפים הללו.

סעיף 24 - ג ת ק ב ל

סעיף 25 - ג ת ק ב ל

סעיף 26

ב. אזניה:

סעיף קטן ג' קשרר לסעיף 21 ענשאר פתוח.

סעיף 26, פרט לסעיף קטן ג' ענשאר פתוח - בתקבל

סעיף 27

היו"ר ב. אבניאל:

מה יש הכרח בסעיף קטן (ג), מה הוא בא ללמדנו?

ד"ר לבנטל:

היות והמושג "שירות" כולל שעשועים, סעיף זה בא לומר שכרטיס קולנוע מספיק

למטרה זו.

היו"ר ב. אבניאל:

לדעתי אין זה נוגע לכרטיסי קולנוע.

סעיף 27 - ג ת ק ב ל

סעיף 28

היו"ר ב. אבניאל:

אני מציע: לפי רשיון של שופט.

מר גלבוש:

לבית פרטי - רק לפי צו סיווד חתום על-ידי השר ולא על-ידי מי שהוסמך לכך

על ידו.

מר הנגבי:

בחוק הקיים הכניסה הוועדה תיקון, שלסקום המשמש כסקום סגורים בלבד - ניתן להיכנס אפשר להכניס את התיקון גם כאן.

היו"ר ב. אבניאל:

אני מציע שלגבי בתי-עסק - יהיה צו סיווד.

ש.י. רוזנברג:

אני מבקש לשפור לי את הזכות להציע הצעות

בשכונת הבא.

היו"ר ג. בנביאל:
אם התיקון שמתה רוצה להביא כולל גם סעיף לגבי כניסה בזמן סביר - לא אעיר על כן עתה, צו השופט איננו קובע את הזמן של החיפוש.

הוחלט: להשפיר את סעיף 28 (א) פתוח ולהחליט עליו בישיבה הבאה.

סעיף 28 (ב)

היו"ר ג. בנביאל:
ומה דין ספרך העלול להתקלקל? בני סביע להגביל כגון את הזמן מבלי לפרט? זה מתקלקל.

טר הנגבי:
לגבי ספרך שמתקלקל - סכניסיה את הפדיון. על כך יש סעיף 31.

ד"ר לבנטל:

אשר להצעה לקבוע פרק זמן מסוים - אמנם סעיף 31(1) דן בכך, אבל הוא בוגע אך ורק במצרכים העלולים להתקלקל. פה המצב יותר טוב, כי הוא בכל עת יכול לפנות לבית-משפט מוסטן בבקשה נפרדת. הוא באותו יום יכול לפנות לבית-משפט לבקש לשחרר את הסחורה.

היו"ר ג. בנביאל:

הוא יכול לפנות, אבל בית-המשפט מבחינה ידטינסטרטיבית איננו יכול להפנות לכך.

ד"ר לבנטל:

הוא יכול להגיש בקשה בדרך המרצה, וכאן יש סודר קצר לטביעת התביעה. לכן אין מקום לחשש שתהיה פרוצדורה מסושכת.

ש.י. רוזנברג:

סעיף 31 (ב) מותנה בנוסח של סעיף קטן (א). ולכן איננו יכולים להחליט עליו בטרם נחליט

על סעיף קטן (א).

היו"ר ג. בנביאל:

מה הדין אם לא הוגשה בקשה לבית-המשפט? נתפסה סחורה ומחזיק בה הפקיד האדמיניסטרטיבי,

סחורה שאיננה מתקלקלת.

ד"ר לבנטל:

הבקשה איננה צמודה למשפט הפלילי.

היו"ר ג. בנביאל:

למה לא מחייב את השלטונות תוך פרק זמן מסוים להכריע זאת לדין? עצם החזקת הסחורה בטשן זמן גורמת נזק. אני סביע להכניס כאן הגבלה בזמן. אני סביע לומר: והיה אם תוך חדש ימים מסוימים לא הוגשה תביעה משפטית - תוחזר הסחורה.

טר הנגבי:

למעשים החקירה נמשכת יותר מעשר חדש.

ש.י. רוזנברג:

מה יהיה המצב אם הסחורה תלך לבידוד, אפילו לא תתוך רשלנות, אלא בגלל שריפה, למשל? האם כחוב שאריך לפנות אותו? נהתאם לנוסח החוק - הוא המפטיד.

ד"ר לבנטל:

הנסיון ליכוד אותו כי קביעת תקופה מסוימת להגשת התביעה איננה לגמרי לסובת הניש, כי מסוימים בחקירה ומותר לתפוס את הסחורה מחדש, ובניתיים מנישים תביעה.

היו"ר ג. בנביאל:

נדמה לי שלם זו הדרך להבטחת מינימום הזכויות של המזרח במדינה. אם הפתרון הוא שיגישו סתם משפטים - מתפקידו של השופט יהיה לעיר על כך. הויכוח יכול להיות על פרק הזמן.

הוחלט: להביא את סעיף 28 בנוסחאות מגובשות להצעה בישיבה הבאה.